<u>בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים</u>

ע"פ 9031/16

לפני:	כבוד השופטת א' חיות כבוד השופט נ' הנדל כבוד השופט נ' סולברג
המערער:	נאור נסים סוכר
	נ ג ד
המשיבה:	מדינת ישראל
	ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בת"פ 29481-10-15 מיום 2.11.2016 שניתן על-ידי השופט צ' קפאח
תאריך הישיבה:	כ' בשבט התשע"ז (16.2.2017)
בשם המערער:	עו"ד נס בן נתן
בשם המשיבה:	עו"ד סיגל בלום

<u>פסק-דין</u>

<u>השופט נ' סולברג</u>:

1. **ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט צ' קפאח) בת"פ 29481-10-15, מיום 2.11.2016, בגדרו נדון המערער ל-22 חודשי מאסר, מאסר על-תנאי, וקנס כספי בסך של 5,000 ₪. כמו כן חוייב המערער בתשלום פיצוי כספי בסך של 10,000 ₪.**

עיקרי העובדות וההליכים

2. **המערער הורשע על-פי הודאתו בהסדר טיעון שבמסגרתו תוקן כתב האישום בקשירת קשר לפשע; בגרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ובהיזק בזדון. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש.**

עיקרי כתב האישום

3. בליל 17.9.2015, הגיעו עומר ג׳ברין וחאלד אגבריה למסעדה ברמת גן בה שהו באותה עת המערער, מיכאל מילר ואדם נוסף שזהותו אינה ידועה. בשעה שמיכאל מילר שוחח עם המערער, פנה אליו עומר ואמר לו כי הוא סבור שהם מכירים, מיכאל השיב כפי שהשיב, ובעודם ממשיכים לשוחח פנה עומר אל המערער ושאל אותו לפשר דברי מיכאל. או אז השיב לו המערער "בוא בחוץ, אני אספר לך". עומר וחאלד יצאו מהמסעדה בעקבות המערער, מיכאל והאדם הנוסף. באותה שעה הגיעו למסעדה איברהים וחמזה ג׳ברין (להלן: המתלוננים) אשר הצטרפו לעומר ולחאלד. משראה אותם המערער, פנה לעומר ואמר לו "לא קרה כלום". המערער, מיכאל והאדם הנוסף עזבו את המסעדה ונסעו במכוניתו של המערער. סמוך לאחר מכן, קשרו המערער, מיכאל והאדם הנוסף קשר עם אחרים שזהותם אינה ידועה, לתקוף בצוותא חדא ולפגוע במתלוננים באמצעות נשק קר. הללו שבו אל המסעדה במכוניתו של המערער ומכונית נוספת, כשהם מצויידים באבנים גדולות, במוטות ברזל, שרשראות ברזל, פטיש, גז מדמיע ואלות מעץ. סמוך לשעה 23:50 יצאו עומר וחאלד מן המסעדה ונסעו איש איש במכוניתו. או אז הגיעו המערער, מיכאל, האדם הנוסף והאחרים סמוך למכוניתם של עומר ושל חאלד. המערער ידה אבן גדולה לעבר מכוניתו של עומר תוך כדי נסיעתה. עומר, שהבחין במערער, האיץ את מהירות נסיעתו, אך האבן פגעה בשמשת המכונית, וזו התנפצה. לאחר מכן השליכו מיכאל ומי מהאחרים אבנים גדולות לעבר מכוניתו של חאלד, האבנים פגעו במכוניתו ונפצו את השמשה. בהמשך רצו המערער, מיכאל והאחרים לעבר המתלוננים כשהם אוחזים בידיהם מוטות ברזל, שרשראות ברזל, פטיש, גז מדמיע ואלה מעץ. אחד מהם היכה את חמזה באמצעות מוט ברזל בעורפו. המערער, מיכאל והאחרים היכו את המתלוננים בכל חלקי גופם. מיכאל אף ריסס את פניו של חמזה באמצעות גז מדמיע. או אז הצליחו המתלוננים להימלט, כשהמערער, מיכאל והאחרים רודפים אחריהם, הם הסתתרו בבנין סמוך למסעדה והזעיקו את המשטרה. כתוצאה מן המעשים נגרמו לחמזה חבלות בפניו, בבטנו ובברך ימין. כמו כן, נגרם לו שבר במרפק שמאל, הוא נותח ואושפז בבית החולים למשך שלושה ימים. חלונות מכוניתו נופצו ונגרמו פגיעות לפח.

עיקרי גזר הדין של בית המשפט המחוזי

4. לאחר שבית המשפט המחוזי סקר את טענות הצדדים לגבי העונש, עיין ברישום הפלילי של המערער ונתן דעתו על האמור בתסקיר שירות המבחן, נפנה לקבוע את העונש המתאים. תחילה עמד בית המשפט המחוזי על הערכים החברתיים המוגנים, שמירת החיים ושלמות הגוף, וההגנה על שלום הציבור וביטחונו, אשר נפגעו כתוצאה

ממעשיו של המערער. בית המשפט המחוזי ציין את הסיכון הרב הנשקף לציבור ואת הנזק הפוטנציאלי הטמון בעבירות נשק מעצם טיבן, וקבע כי על אחת כמה וכמה יש להחמיר עם מי שעושה שימוש בנשק קר במהלך סכסוכים ועימותים. במניין שיקוליו הביא בית המשפט המחוזי בחשבון גם את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ושקל את השיקולים הרלבנטיים הבאים: התכנון שקדם לביצוע העבירה, הנזק שנגרם כתוצאה מהעבירה, והסיבות שהביאו את המערער לבצע את העבירה. לחובת המערער שקל בית המשפט את חומרת המעשים, את הפגיעה המשמעותית בערכים החברתיים המוגנים, את הנזק שנגרם ושהיה עשוי להיגרם ממעשיו ואת הרקע לביצועם. כמו כן הביא בית המשפט המחוזי בחשבון את עברו הפלילי של המערער, ואת התרשמות שירות המבחן לפיה קיים סיכוי להישנות מעורבות המערער בפלילים. בית המשפט ציין את התכנון המוקדם, גם את החומרה הנשקפת ממעשיו של המערער, אשר בולטת ביתר שאת כשבעקבות עניין של מה בכך הצית את התבערה; כי נסע מהמקום, במכוניתו, לא התעשת, דעתו לא נתקררה, ומנוי וגמור היה עמו לפגוע במתלוננים. על זאת הוסיף בית המשפט המחוזי כי היה זה המערער שהחל במסכת התקיפה. בית המשפט המחוזי עמד על השימוש בכלי משחית כמצוין לעיל ועל הנזק אשר נגרם למתלונן. לקולא, התחשב בית המשפט המחוזי בגילו הצעיר של הנאשם, יליד שנת 1992, את הודאתו, את הבעת הצער, ואת הנכונות לפצות את המתלוננים. כמו כן לקח בית המשפט המחוזי בחשבון את העובדה כי זהו מאסרו הראשון של המערער מאחורי סורג ובריח.

5. בהמשך סקר בית המשפט המחוזי את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים והגיע לכלל מסקנה כי מתחם הענישה ההולם בנסיבות העניין בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות נע בין 18 חודשים עד 4 שנות מאסר. בהתבסס על האמור לעיל השית בית המשפט המחוזי על המערער את העונשים שצויינו לעיל.

מכאן הערעור שלפנינו.

עיקרי טענות הצדדים בערעור

6. בערעורו טוען המערער כי שגה בית המשפט המחוזי כשהטיל עונש חמור יותר על המערער מאשר זה שהוטל על שותפו, מיכאל מילר. בין מילר למשיבה הושג הסדר טיעון שכלל גם הסכמה לעניין העונש – 18 חודשי מאסר, אשר ירוצה בחלקו בחופף למאסר שהוא מרצה זה מכבר. לדברי המערער, עקרון השוויון חל גם מקום בו עונשו של אחד בא לעולם במסגרת הסדר בין הצדדים, ודאי מקום בו יתר הנתונים פועלים לזכותו של המערער ומטים את הכף לענישה מקלה יותר ולא מחמירה. כמו כן טוען ב"כ המערער כי יש לקחת בחשבון את העובדה שהמערער שהה תקופה ממושכת

באיזוק אלקטרוני; את גילו הצעיר של המערער; שיקולי השיקום בעניינו, ואת העובדה שזהו מאסרו הראשון. זאת ועוד, טוען המערער כי שגה בית המשפט המחוזי כשלא אפשר דחיית מועד ביצוע גזר הדין על מנת לאפשר למערער להשתלב בהליך טיפולי במסגרת מרכז "התחלה חדשה", זאת נוכח האמור בתסקיר שירות המבחן, גילו הצעיר והאמור בחוות הדעת הפרטית שהוגשה בעניינו. זאת ועוד, טוען ב"כ המערער, כי שגה בית המשפט כשלא נתן משקל ראוי לנסיבות חייו הקשות, ולמצבו הנפשי והמשפחתי. המערער טוען כי הפסיקה אליה התייחס בית המשפט המחוזי בקובעו את מתחמי הענישה, אינה רלבנטית לענייננו, כל המקרים חמורים יותר בנסיבותיהם ונוגעים לשימוש בסכין או לנזק קשה ביותר ואף בלתי הפיך. לעניין שיקולי הענישה – הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה – טוען המערער כי מעולם לא ריצה עונש מאסר בפועל.

7. מנגד טענה ב"כ המשיבה כי בין המערער לבין מילר אין פער ממשי מבחינת ההשתתפות במעשה העבירה ואין נסיבותיהם השונות מצדיקות התייחסות מקלה יותר למערער; פער הענישה המזערי ביניהם הוא תוצאה של 'קניית סיכונים' במסגרת ההחלטה אם להגיע להסדר טיעון לעניין העונש, אם לאו, ואינו מצדיק התערבות ערכאת הערעור. הענישה בענייננו תואמת את הפסיקה הנוהגת ואת חומרת המעשים, ואין עילה להתערב בה, כך לעמדת המשיבה. באשר לימי מעצרו של המערער באיזוק אלקטרוני נטען כי הללו הובאו בחשבון בעת גזירת הדין, ואין עילה שבדין לקבוע כי יש לנכותם באופן אריתמטי מימי המאסר כפי שמבקש ב"כ המערער לקבוע.

דיון והכרעה

8. לאחר שקראתי את טיעוני הצדדים בכתב והאזנתי לדבריהם שבעל-פה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות. מקובל עלינו משכבר כי אין ערכאת הערעור נוטה להתערב בעונש שנגזר בערכאה הדיונית אלא במצבים חריגים (ע"פ 3344/14 וידבסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 29 (5.7.2015)). אין זה המצב בענייננו; המעשים חמורים, והעונש שנגזר יאה להם.

9. המערער ביצע מעשי אלימות חמורים, באמצעות ידוי אבנים ותוך הצטיידות במגוון כלי משחית, מעשים אשר גרמו לנזקים קשים לשלמות גופם ולרכושם של המתלוננים. על מעשים כגון אלו ראוי לגזור עונש חמור. עונש של 22 חודשי מאסר על מעשים מעין אלו אינו חורג מן הראוי ולא מן המקובל. העונש המעט מקל שהושת על מילר אינו מצדיק כשלעצמו להעתר לערעור, הן מחמת שהמערער הוא זה אשר הוביל את ביצוע המעשים, הן מחמת הפער המובנה בין מי שנגזר דינו על סמך הסדר טיעון,

לבין מי שלא הגיע לכלל הסכמה בעניין זה עם המשיבה (השוו ע"פ 6544/16 ניסנצויג נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (21.2.2017)). מצבו האישי של המערער, הרשעותיו הקודמות, האמור בתסקיר בדבר לקיחת אחריות וסיכויי שיקום, מעצרו הארוך באיזוק אלקטרוני – הכל נלקח בחשבון בעת גזירת הדין, והתוצאה מידתית וראויה.

10. אפרט קמעא ביחס ליתר טענותיו של המערער. ראשית, ניסיונו של המערער לאבחן בין עניינו לבין גזרי דין שניתנו בפרשיות אחרות, תוך הקטנת משמעות מעשיו, אינו יכול לעמוד. בית המשפט המחוזי עמד על כך שבעבירות מסוג זה קיים מנעד ענישה רחב, תלוי נסיבות; וכי יש צורך בענישה מרתיעה מפני מעשים כגון דא. אכן, כל פרשה לגופה, כל עבירה ונסיבותיה שלה, אולם התמונה הכללית המצטיירת מן הפסיקה אינה מלמדת על כך שעסקינן בעונש חמור במיוחד ביחס למצוי. בפרשיות השונות שאליהן השווה בית המשפט המחוזי, הוא עמד בשום שכל על השווה והשונה, לחומרה ולקולא, בכל אחת מהן, ומסקנתו בעניין העונש – המצוי והרצוי – מקובלת עלי. שנית, בית המשפט נתן דעתו על חוות הדעת הפרטית שהגיש המערער מטעם "התחלה חדשה" אך הוטרד, כלשונו, מן האמור בה, וגם בכך לא העלה המערער טעם להתערבותנו. התסקיר שהוצג לבית המשפט המחוזי אינו מלבב, וגם זה שלפנינו אינו מגלה טעם מיוחד להקל בעונשו של המערער מטעמי שיקום או מטעמים אחרים. לבסוף, כעמדת ב"כ המדינה, אדגיש כי ההלכה הפסוקה בעניין ימי מעצר בפיקוח אלקטרוני היא שאין הם מנוכים באופן אריתמטי מגזר הדין, אלא משמשים כשיקול לעניין העונש (ע"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל (20.4.2016)). כך עשה בית המשפט המחוזי, וכדין עשה.

11. סוף דבר, איננו רואים מקום להתערבות בגזר הדין, והוא יעמוד בתוקפו.

בשולי הדברים נציין כי מן התסקיר המשלים שהובא לעיוננו עולה כי יש ניסיון לשלב את המערער בטיפול יעודי בתחום האלימות, ואנו תקוה כי הדבר אכן יֵצא אל הפועל ויחיש את מאמצי השיקום של המערער.

ניתן היום, ד' באדר בכסלו התשע"ז (2.3.2017).

ש ו פ ט ת ש ו פ ט ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 16090310_O05.doc עב
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il